

РЕШЕНИЕ

№ 7061

гр. София, 15.11.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 25.10.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Румяна Лилова

ЧЛЕНОВЕ: Деница Митрова

Николай Ангелов

при участието на секретаря Силвиана Шишкова и при участието на прокурора Тафров, като разгледа дело номер **8839** по описа за **2013** година докладвано от съдия Румяна Лилова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба с вх. № 23619 от 10.09.2013 г. по описа на Административен съд София – град (АССГ), подадена от Г. В. Г., с ЕГН [ЕГН], с адрес [населено място], обл. С. чрез процесуалния представител адв. З. В. от С. адвокатска колегия, срещу Съдебно решение без номер от 26.06.2013 г., постановено от Софийски районен съд (СРС), Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 16744 по описа за 2012 г. С последното е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 42-0001597 от 21.06.2012 г. (НП), издадено от началник на ОО „КД-ДАИ”, [населено място], с което на основание чл. 93в, ал. 21, т.1, във вр. с чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози (ЗАВП) на Г. В. Г. е наложена глоба в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 16, пар. 2 от Регламент (Е.) 3821/85, във вр. с чл.78, ал. 1, т. 2 ЗАВП.

В касационната жалба се навеждат доводи за незаконосъобразност и неправилност на съдебното решение, предмет на касационна проверка. Твърди се, че при постановяване на съдебния акт, предмет на контрол, въззивният съд е допуснал съществено нарушение на процесуалните правила и противоречие с материалноправни разпоредби – касационни основания по чл. 348, ал. 1, т. 1 и т. 2

НПК. Касаторът обръща внимание, че районният съдия съд не е обсъдил в мотивите си доводите за допуснати нарушения на процесуалните правила при издаване на НП, с което административнонаказващият орган (АНО) е нарушил разписаното в чл. 53 ЗАНН. Твърди, че не е налице пълно, точно и ясно описание на нарушението и на обстоятелствата, при които е било извършено, което да позволи осъществяване правото на защита от страна на наказаното лице. Освен това навежда довод за постановяване на решението в противоречие със закона поради липсата на произнасяне във връзка с приложението на чл. 28 ЗАНН към спорната хипотеза. Релевира довод за постановяване на съдебното решение при липса на мотиви. Предвид изложеното моли неговата отмяна и отмяната на спорното НП.

В проведеното по делото съдебно заседание на 25.10.2013 г. касаторът Г. Г., чрез процесуалния си представител, поддържа жалбата. По същество моли да бъде уважена, а обжалваното съдебно решение и процесното НП да бъдат отменени.

Ответникът, редовно призован, не изпраща представител за участие в производството и не взема становище по предявената касационна жалба.

Представителят на Софийска градска прокуратура, чрез прокурора Тафров, дава заключение за неоснователност на касационната жалба. Счита, че решението на въззивния съд следва да бъде потвърдено.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

По допустимостта на касационната жалба:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН и от надлежна страна, която има право и интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана досежно нейната основателност.

По основателността на касационната жалба:

Разгледана по същество касационната жалба е основателна.

Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу НП № 42-0001597 от 21.06.2012 г., издадено от началник на ОО „КД-ДАИ”. Не са изтекли както сроковете по чл. 34 ЗАНН, така и абсолютната погасителна давност за административнонаказателно преследване.

След обсъждане на събраните по делото писмени и гласни доказателства и доказателствени средства, въззивният съд е възприел за установена следната фактическа обстановка, въз основа на която е направил правния извод за законосъобразност на спорното НП и го е потвърдил, а именно: На 12.03.2012 г. е извършена проверка по сигнал на гражданин, в рамките на която актосъставителят П. установил, че на 12.01.2012 г. Г. Г. е управлявал автобус „Мерцедес”, с държавен контролен номер СА 7315 РК по редовна автобусна линия Б. – С.. Поради повреда в тахографното устройство същото не отчитало данните за движението на автомобила, скоростта, водача, почивките. П. констатирал, че Г. не е изпълнил задължението си да нанесе „същата” във временен тахографски лист, съгласно чл. 16, пар. 2 от Регламент (Е.) 3821/85. Предвид това съставил срещу него акт за установяване на административно нарушение (АУАН), въз основа на който било издадено и атакуваното НП, с което на Г. била наложена глоба в размер на 1500,00 лв.

За извършване проверка на обстоятелствата, отразени в АУАН и в НП, в

производството пред СРС са събрани и приети писмените доказателства, които се съдържат в административнонаказателната преписка и гласни доказателствени средства – показанията на В. П. (актосъставител в хода на административнонаказателното производство).

При така изложената фактическа обстановка и въз основа на събраните доказателства, въззивният съд е направил следните правни изводи:

Актът за установяване на административно нарушение и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл. 92, ал. 1 и ал. 2 ЗавП, в предвидената в закона писмена форма и съдържание – чл. 92, ал.3 ЗавП, във вр. с чл.42 и чл. 57 ЗАНН, поради което няма формални основания за отмяна на НП. Съдът е преценил, че НП е законосъобразно от материалноправна гледна точка. Като се е позовал на разпоредбата на чл. 16, § 2 от Регламент (Е.) 3821/85, е приел, че водачът на МПС следва да отбелязва във временния тахографски лист цялата информация, тоест всички данни, които уредът по принцип отчита и поради повредата не е отчетел. Предвид това тълкуване е изложил мотиви, че описанието на нарушението в АУАН и НП е достатъчно ясно и не поставя жалбоподателя в положението на неяснота какво точно поведение се е изисквало да предприеме. Г. е следвало да извърши отбелязването веднага, или най-късно в края на пътуването, с оглед на което към датата на проверката нарушението е било довършено.

Административен съд София – град, Дванадесети касационен състав, след съвещание, намира, че постановеното от СРС съдебно решение е неправилно и незаконосъобразно. Налице е наведеното касационно основание нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 42, т. 4 ЗАНН АУАН трябва да съдържа описание на нарушението и обстоятелствата, при които е било извършено. Според разписаното в чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН задължителен елемент от съдържанието на НП е описание на нарушението, датата и мястото, където е извършено, обстоятелствата, при които е извършено, както и на доказателствата, които го потвърждават.

К. съд констатира, че при извършената от въззивния съд проверка досежно съответствието на процесния АУАН и спорното НП с изискванията на чл. 42 ЗАНН и чл. 57 ЗАНН, последният не е съобразил допуснатата от актосъставителя и АНО съществена нередовност в рамките на административнонаказателното производство, която е довела до накърняване правото на защита на лицето, привлечено към административнонаказателна отговорност. Видно от АУАН и НП процесното нарушение е индивидуализирано така: След възникване на неизправност в монтирания в автобуса тахограф марка „S. 138.1070” № 390780 на 13.01.2012 г. водачът не е въвел всички данни за периодите, през които тахографът не е бил изправен. При така даденото описание на нарушението касационната инстанция намира, че правото на наказаното лице да разбере за какво именно нарушение му е повдигнато административнонаказателното обвинение, респективно на по-късен етап е ангажирана административнонаказателната му отговорност е нарушено. Това е така, тъй като не са индивидуализирани „периодите”, през които се твърди, че тахографът не е бил изправен, както и конкретното задължение, което се твърди, че Г. не е изпълнил – не се установява къде е следвало да бъдат въведени от това лице всички данни, за периодите, през които тахографът не е бил изправен. Предвид горното нарушения се явяват императивните разпоредби на чл. 42, т. 4 ЗАНН и чл. 57, т. 5 ЗАНН. Изложеното дава основание за отмяна на НП, без да се обсъждат въпросите по

същество. Нарушението е съществено и е довело до ограничаване правото на защита на Г. още от самото начало на производството, а именно да разбере какво точно нарушение се твърди, че е осъществил и да организира адекватно защитата си. Касаторът, като привлечено към административнонаказателна отговорност лице, още от началото на административнонаказателното производство не е бил наясно срещу какво именно нарушение следва да се защитава. Актът за установяване на административно нарушение поставя началото на административнонаказателното производство (чл. 36, ал. 1 ЗАНН), към който момент уличеното лице следва да разбере извършването на какво нарушение му е вменено. Констатираното формално нарушение на посочените разпоредби от ЗАНН е довело до незаконосъобразно привличане към административнонаказателна отговорност на Г., тъй като съществено е било препятствано правото му на защита. Императивните изисквания на чл. 42 и чл. 57 ЗАНН посочват задължителните реквизити на АУАН и НП, като по този начин се гарантират правата на нарушителя, включително и правото му по чл. 44 ЗАНН да направи възражения по акта.

Като не е отчел гореизложеното, а вместо това е направил извод, че НП е съобразено с изискванията на чл. 57, ал. 1, т. 5 ЗАНН и е разгледал спора по същество, въззивният съд е издал съдебен акт в нарушение на закона. Съставът на СРС е следвало да пристъпи към отмяна на санкционния акт само на формално основание поради несъобразяването на съдържанието му с посочена правна норма, вместо да разглежда и да се произнеса по същество на спора. Като извод на това въззивното решение следва да бъде отменено.

Ето защо и на осн. чл. 222, ал. 1, предл. първо АПК, вр. чл. 63, ал. 1, изр. второ ЗАНН, Административен съд София - град, Дванадесети касационен състав, след съвещание,

РЕШИ :

ОТМЕНЯ Съдебно решение без номер от 26.06.2013 г., постановено от Софийски районен съд, Наказателно отделение, 112 състав по нахд № 16744 по описа за 2012 г., с което е потвърдено изцяло Наказателно постановление № 42-0001597 от 21.06.2012 г., издадено от началник на ОО „КД-ДАИ”, [населено място], с което на основание чл. 93в, ал. 21, т.1, във вр. с чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози на Г. В. Г. е наложена глоба в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 16, пар. 2 от Регламент (Е.) 3821/85, във вр. с чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 42-0001597 от 21.06.2012 г., издадено от началник на ОО „КД-ДАИ”, [населено място], с което на основание чл. 93в, ал. 21, т.1, във вр. с чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози на Г. В. Г. е наложена глоба в размер на 1500,00 (хиляда и петстотин) лева за нарушение на чл. 16, пар. 2 от Регламент (Е.) 3821/85, във вр. с чл. 78, ал. 1, т. 2 от Закона за автомобилните превози.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.